

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613924864/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

at dysse Deres Siæl i de yndigste Kiærlighedsdrømme, indtil Natten kommer, der forvandler Drøm til Virkelighed. Er ikke denne Lød misundelsesværdig?»

Alexandra var vant til at beherske sig selv, og siældent angreb Noget hende saa heftigt, at hun i Fremmedes Nærværelse viste Tegn paa voldsom Smerte; men denne Gang kom Slaget for uventet og for stærkt, thi hvert af Zeltners Ord klang som en kold Spot af en skadefro Dæmon, der læste i hendes Inderste, som i en opslagen Bog. Ordets hvasse Piiil trængte dybt i hendes Bryst, og hun følte endnu stærkere, end nogensinde før, sit Savn, sit skuffede Haab, sit glædeløse Liv og den Qval, som den foragtede Troskab og den ugiengieldte Kiærlighed skienker.

Trods alt dette kæmpede hun endnu en Kamp med sin Følelse, hun vilde skjule sit sønderrevne Hierte under et Smil, og det lykkedes hende næsten, men pludselig fik Smerten Overhaand, Smilet hendøde, og hun brast i den heftigste Graad, medens alle hendes Muskler bævede. Zeltner stod imidlertid for hende med et forskende Blik, og lignede en Jæger, der, efter Skuddet, betragter det skælvende Dyr, for, om muligt, at beregne, hvor dybt Kuglen er trængt ind. Dog varede det ikke længe, at han saaledes kunde tilfredsstille sin Speidelyst, thi Adalbert, der havde været Vidne til Slutningen af dette Optrin, tog, uden at mæle et Ord, sin Svigerindes Haand, og ledede hende til hendes Værelse, hvor hun i den heftigste Sindsbevægelse blev lagt paa sit Leie.

Snart kom ogsaa Leontine, som Adalbert strax lod kalde; da han fortalte hende, hvad der var skeet, bævede hendes fine Læber med et Udtryk af krampeagtig Smerte, dog sagde hun intet Ord, men satte sig tilsyneladende rolig ved Alexandras Leie. Lidt efter lidt blev ogsaa denne roligere, endelig, da hun

bemærkede sin Søster, udstrakte hun Haanden til hende. »Nei, jeg er ikke forladt,« sagde hun, »jeg har dog eet Hierte, der elsker mig, og er mig tro til Døden.« Leontine saae paa hende med et usigeligt Udtryk af Smerte. »Hvis en Broders Deeltagelse kan trøste Dem,« sagde Adalbert, »da har De den i fuldeste Maal.« — »De er god og venlig,« svarede Alexandra, »og det er jo ogsaa han, og det er vel især mig, der er ubillig, og fordrer af dette Liv, hvad ikke her kan trives. Farvel Adalbert! Tak for Deres Omhu, nu er jeg mat, og trænger til Ro.«

I dette Øieblik bankede det paa Døren, da Leontine aabnede den, stod Major Zeltner for hende. »Jeg kommer for at undskylde,« begyndte han — »Bort!« raabte Leontine, »kom os aldrig meer for Øine! Alle Deres Ordner sidde paa Dem, ligesom Pletterne paa den giftige Slange.« Med disse Ord slog hun Døren i Laas for ham.

»Nu, ved alle Helgene! jeg vil engang klippe Klæerne paa denne Vildkat,« sagde Zeltner, i det han vendte tilbage til Salen.

Da Adalbert kort efter traf ham, skjulte han aldeles ikke sin Misfornøielse med hans Adfærd. »Er De virkelig saa ubekendt med Forholdene her, at De af blot Ubesindighed og mod Deres Villie har behandlet min Svigerinde paa en saa grusom Maade?« spurgte han. — »Og om jeg nu kiendte Forholdene, hvad saa?« gienmælcde Zeltner. — »Er dette Tilfældet, da er det blot af Ærbødighed for min Faders Villie, at jeg ikke paa en alvorligere Maade fordrer Dem til Regnskab.« — »Det er en Lykke for Dem, min Herre at Storfyrsten saa strengt forbyder enhver Tvekamp,« svarede Zeltner, medens hans Læber dirrede af Harme. — »Virkelig,« sagde Adalbert halv spottende. — »Veed De, at Storfyrsten degraderer den til simpel Soldat, der blot har været tilstede